

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 grudnia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy Wydział II Cywilny-Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący - SSO Janusz Kasnowski

po rozpoznaniu w dniu 16 grudnia 2014 r. w Bydgoszczy na posiedzeniu niejawnym sprawy z powództwa

(...) Funduszu(...) w K.

przeciwko

A. P.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Bydgoszczy z dnia 29 lipca 2014 r. w sprawie o sygn. akt I C 626/14 upr.

oddala apelację.

Sygn. akt II Ca 850/14

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 19 lutego 2014 roku powód (...)Fundusz (...)z siedzibą w K. wniósł o zasądzenie od pozwanego A. P. kwoty 2310,67 złotych wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz zasądzenia kosztów procesu według norm przepisanych.

Wywodził w uzasadnieniu żądania, że pozwany nie uregulował w terminie zobowiązań finansowych wynikających z umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych.

Pozwany wniósł o oddalenie powództwa, albowiem brak było podstaw do naliczenia kar, z uwagi na nienależyte wykonanie usługi dostawy Internetu.

Wyrokiem z dnia 29 lipca 2014 roku Sąd Rejonowy w Bydgoszczy oddalił powództwo.

Sąd Rejonowy ustalił, że w dniu 16 grudnia 2010 r. pozwany zawarł z (...) spółką z o.o. z siedzibą w W. umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych nr (...) dla konta klienta o numerze: (...), Przedmiotem tej umowy było w szczególności świadczenie usług internetowych. Umowa została zawarta na okres 12 miesięcy. W związku z zawarciem umowy, pozwany uzyskał ulgę o wartości 420,00 złotych. Zgodnie z aneksem do powyższej umowy z dnia 17 grudnia 2011 roku, strony przedłużyły jej czas trwania na kolejne 36 miesięcy.

Zgodnie z treścią § 9 ust. 1 regulaminu świadczenia usług telekomunikacyjnych dostępu do Internetu przez spółkę (...) spółka z o.o. w W., operator ponosił odpowiedzialność za niewykonanie lub nienależyte wykonanie usługi telekomunikacyjnej, chyba że niewykonanie lub nienależyte wykonanie nastąpiło wskutek siły wyższej, winy abonenta lub nieprzestrzegania przez abonenta postanowień regulaminu, umowy albo wymagań związanych z ofertami promocyjnymi. W myśl § 16 ust. 5 regulaminu, zarówno abonent, jak i operator byli uprawnieni do rozwiązania umowy z zachowaniem okresu wypowiedzenia, który wynosił 30 dni i liczony był od pierwszego dnia okresu rozliczeniowego następującego po okresie rozliczeniowym, w którym złożono oświadczenie o rozwiązaniu umowy. Z kolei § 16 ust. 13 regulaminu przewidywał, że w przypadku umowy na czas określony, z której zawarciem wiązało się przyznanie abonentowi przez operatora ulgi, operator jest uprawniony żądać kary umownej z tytułu rozwiązania umowy przez abonenta lub przez operatora z przyczyn leżących po stronie abonenta przed upływem okresu, na jaki umowa została zawarta. Nadto, zgodnie z pkt 24 regulaminu oferty promocyjnej, rozwiązując umowę przed upływem wyznaczonego okresu abonent może być zobowiązany do uregulowania opłaty specjalnej w proporcjonalnej kwocie za okres od wypowiedzenia umowy do czasu jej pierwotnego wygaśnięcia.

W związku z nieprawidłowym działaniem Internetu, pozwany wielokrotnie zgłaszał operatorowi, za pomocą poczty elektronicznej, reklamacje dotyczące problemów z dostępem do sieci internetowej, wynikające głównie z ograniczonej prędkości transferu danych.

W jednym z pism skierowanych do pozwanego operator(...) sp. z o.o. przyznał, że ze względu na błędy systemowe nie została aktywowana pozwanemu usługaN(...), a dodatkowo od dnia 21 grudnia 2011 r. mogły występować trudności w korzystaniu z usługi internetowej dotyczące transferu danych.

Z uwagi na ciągle i powtarzające się problemy z dostępem do Internetu, pozwany pismem z dnia 8 lutego 2012 r. rozwiązał umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych Jako przyczynę rozwiązania przedmiotowej umowy, wskazał zerwanie warunków umowy przez operatora (...)sp. z o.o., systematyczne wprowadzanie go w błąd odnośnie stanu świadczonej usługi oraz pozbawienia go narzędzia pracy.

W dniu 7 maja 2012 r. (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. przyjmując, że pozwany przedterminowo i niezasadnie wypowiedział umowę, zgodnie z § 16 ust. 13 regulaminu świadczenia usług telekomunikacyjnych nałożyła na pozwanego obowiązek uiszczenia opłaty specjalnej w kwocie 2003,17 złotych, której pozwany nie zapłacił.

W dniu 28 marca 2013 r. powód zawarł z (...)sp. z o.o. z siedzibą w W. umowę przelewu wierzytelności wynikających ze wskazanej wyżej umowy (dokładniej obciążenia), przysługujących cedentowi wobec pozwanego. Pismem z dnia 9 maja 2013 roku powód wezwał pozwanego do dobrowolnej spłaty dochodzonej należności, jednak bezskutecznie.

W ramach oceny prawnej tych ustaleń Sąd Rejonowy uznał, że pozwany miał uzasadnione podstawy do wypowiedzenia umowy, co szeroko uzasadnił odwołując się do postanowień umowy zawartej z poprzednikiem prawnym powoda, postanowień regulaminu świadczenia usług telekomunikacyjnych oraz przepisów ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. - Prawo telekomunikacyjne (tekst jednolity: Dz. U. z 2014 r., poz. 243), w szczególności wskazując na treść art. 56 ust. 1 oraz art. 57 ust. 6 tej ustawy. W konsekwencji wyprowadził wnioszek, że poprzednik prawny powoda nie mógł obciążyć pozwanego karą umowną za wcześniejsze doprowadzenie do rozwiązania umowy, której teraz powód dochodził i powództwo jako niezasadne – oddalił.

Apelację od powyższego wyroku wniósł powód, zaskarżając wyrok w całości. Wniósł o jego zmianę i uwzględnienie powództwa oraz zasądzenie zwrotu kosztów postępowania, a ewentualnie o jego uchylenie i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

Skarżący zarzucił Sądowi Rejonowemu:

- naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. poprzez naruszenie obowiązku rozpoznania całości zebranego materiału dowodowego, w konsekwencji oparcie się jedynie na twierdzeniach pozwanego w przedmiocie nienależytego wykonania zobowiązania przez poprzednika prawnego powoda (zarzut 1);

- naruszenie art. 232 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. oraz art. 6 k.c. poprzez nieuwzględnienie wniosków dowodowych zgłoszonych przez powoda (zarzut 2);

- naruszenie art. 57 ust. 6 ustawy z 16 lipca 2004r. Prawo telekomunikacyjne (Dz.U. 04.171.1800). poprzez niezastosowanie wskazanego przepisu i nieuwzględnienie uprawnień operatora do naliczenia kary umownej (zarzut 3).

Pozwany w odpowiedzi na apelację wniósł o jej oddalenie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja powoda nie znajduje uzasadnienia. Sąd Rejonowy – wbrew twierdzeniom apelacji - poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne w zakresie istotnym w sprawie, niezbędnym do jej rozstrzygnięcia. Te ustalenia Sąd odwoławczy podziela i przyjmuje za podstawę także swego orzeczenia. Akceptuje też przeprowadzoną ocenę prawną tych ustaleń z wnioskiem końcowym, że pozwany nie jest zobowiązany do zapłaty kwoty żądanej pozwem.

Powód wywodził swoje roszczenie z zawartej umowy cesji, której skuteczność nie była przez strony kwestionowana. Istota sporu sprowadzała się zatem do oceny zasadności wystawienia przez poprzednika prawnego powoda noty obciążeniowej opłatą regulaminową wynikającej z rzekomo przedterminowego rozwiązania umowy na dostawę usług telekomunikacyjnych przez pozwanego, który otrzymał odpowiednie ulgi przy zawarciu takiej umowy.

Dla prawidłowej oceny tych okoliczności koniecznym była analiza zawartej przez pozwanego z poprzednikiem prawnym powoda umowy, jak i tego czy należycie strony wywiązały się ze swoich obowiązków.

Wbrew twierdzeniom skarżącego, jak zaznaczono już na wstępie, Sąd Rejonowy przeprowadził wnikliwą analizę zgromadzonego materiału dowodowego poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne z rozważeniem całokształtu materiału dowodowego bez przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów, o jakiej mowa w art. 233§1 k.p.c. Co więcej zarzut naruszenia treści art. 233 § 1 k.p.c. sformułowany przez powoda nie może sprowadzać się do samej odmiennej oceny wagi i mocy poszczególnych dowodów. W orzecznictwie Sądu Najwyższego i sądów powszechnych podkreśla się, że kwestionowanie dokonanej przez Sąd oceny dowodów nie może polegać jedynie na zaprezentowaniu własnych, zadowalających dla skarżącego ustaleń stanu faktycznego, dokonanych na podstawie własnej, korzystnej oceny materiału dowodowego (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10.01.2002 r., II CKN 572/99, LEX nr 53136). Potwierdzenie naruszenia przez Sąd art. 233 § 1 k.p.c. wymaga od skarżącego wykazania, że Sąd wywiódł z materiału procesowego wnioski sprzeczne z zasadami logiki lub doświadczenia życiowego, względnie pominął w swojej ocenie istotne dla rozstrzygnięcia wnioski wynikające z konkretnych dowodów - grupy dowodów (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 24 stycznia 2013 r. w sprawie I ACa 1075/12; podobnie Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z dnia 18 kwietnia 2013 r. w sprawie I ACa 1342/12).

Dlatego też nie może odnieść skutku pierwszy zarzut apelacji, że Sąd Rejonowy oparł się jedynie na gołosłownych twierdzeniach pozwanego, co do nienależytego wykonywania zobowiązania przez operatora sieci P..

Strony zawarły umowę, na określonych warunkach, których winny były przestrzegać. Zgodnie z § 9 ust. 1 regulaminu świadczenia usług telekomunikacyjnych dostępu do Internetu przez spółkę(...)sp. z o.o. w W. operator ponosił odpowiedzialność za niewykonanie lub nienależyte wykonanie usługi telekomunikacyjnej, chyba że wynikałoby ono z siły wyższej lub uchybień abonenta. Pozwany był natomiast zobowiązany do regulowania opłat abonamentowych. W ramach zawartej umowy poprzednik prawny powoda miał umożliwić pozwanemu dostęp do Internetu, w tym w szczególności w ramach usługi N.(...). Jak wynika natomiast z załączonej do akt korespondencji pomiędzy pozwanym a operatorem sieci, będącej przedmiotem analizy Sądu rejonowego, liczne skargi kierowane przez pozwanego dotyczące

nieprawidłowości w dostępie do Internetu, (a nie jak błędnie wskazano w apelacji braku zasięgu) potwierdzają nieprawidłowe wykonanie przez sieć P. swojego zobowiązania. Konsekwencją wadliwości w dostawie Internetu i wszczętego postępowania reklamacyjnego było wypowiedzenie umowy przez pozwanego pismem z dnia 8 lutego 2012r.

Słusznie również wywiódł Sąd Rejonowy, że sprzeczne z zasadami współżycia społecznego, jak i dobrymi obyczajami byłaby interpretacja zapisu umownego przyznającego operatorowi sieci pobranie opłaty wynikającej z § 16 ust. 13 – kary umownej – niezależnie od przyczyny rozwiązania umowy przez abonenta, przy założeniu, że sam operator mógłby rozwiązać umowę bez żadnych konsekwencji. Niewątpliwie wobec brzmienia § 16 ust. 5 regulaminu obie strony umowy były uprawnione do rozwiązania umowy z zachowaniem okresu wypowiedzenia

Odstąpienie od umowy nie jest ani nienależytym wykonaniem zobowiązania, ani niewykonaniem zobowiązania, lecz wykonaniem przez jedną ze stron stosunku obligacyjnego uprawnienia realizowanego na podstawie postanowienia zawartego w umowie wzajemnej, gdy zachodzą ku temu uzasadnione do tego warunki (art. 491 § 1 k.c.). Niewykonanie istotnego obowiązku umownego występuje wtedy, gdy niezrealizowany obowiązek umowny pozbawia drugą stronę tego, czego zgodnie z umową mogła oczekiwać. Przy ocenie istotności obowiązku umownego trzeba uwzględnić zamierzony przez wierzyciela cel umowy (por. art. 491 § 2 k.c.). Oczywistym pozostaje, że skoro dla pozwanego, prowadzącego sklep internetowy, decydujące znaczenie miał odpowiednio szybki transfer danych, to nieprawidłowe świadczenie tej usługi przez operatora powodowało, że zawarta umowa nie spełniała celu, dla jakiego została zawarta.

Skoro doszło do nienależytego wykonania zobowiązania z winy operatora, pozwany miał prawo rozwiązać umowę. Przy czym jak słusznie uznał Sąd Rejonowy interpretacja zapisów zawartej umowy, w szczególności w świetle art. 385³ pkt 22 k.c. nie pozwalała na przyjęcie, że pozwany - mimo uzyskania ulg abonamentowych - wypowiadając umowę przed zakończeniem okresu obowiązywania, nie miał prawa jej rozwiązać bez obciążenia go dodatkowymi kosztami.

Reasumując stwierdzić należy, że wobec braku podstawy do naliczenia kar w związku z wcześniejszym rozwiązaniem umowy nota obciążająca pozwanego w ogóle nie mogła zostać wystawiona przez poprzednika powoda

Jeżeli zatem poprzednik prawny powoda nie miał prawa do dochodzenia tego roszczenia tym bardziej nie przysługiwało ono powodowi, albowiem nikt nie może przenieść więcej praw niż sam posiada.

Wbrew twierdzeniom skarżącego także zarzut trzeci apelacji nie zasługuje na podzielenie. Sąd Rejonowy nie kwestionował możliwości naliczenia kar, u podstaw których leży treść art. 57 ust. 6 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. prawo telekomunikacyjne (Dz. U. 04.171.1800), ale w sprawie pozwany wypowiedział umowę z przyczyn zawinionych przez drugą stronę umowy (operatora sieci).

Nie znajduje także uzasadnienia zarzut drugi apelacji powoda. Z treści zarządzenia z dnia 18 czerwca 2014 r. wynika, że operator sieci P., z którym pozwany zawarł umowę został wezwany do złożenia stosownych dokumentów (k.81). Złożył takowe przy piśmie z dnia 09.07.2014r.i były one przedmiotem oceny Sądu rejonowego (k. 93 i n.).

Mając na uwadze powyższe okoliczności i dzielając argumenty przywołane w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sąd odwoławczy oddalił apelację powoda, jako niezasadnioną (na podstawie art.385 kpc w związku z art.13§2 kpc).